

Despre demnitatea persoanei umane

- mărturisire comună a cultelor religioase din Bihor -

În contextul dezbatărilor și manifestărilor publice care ating unele dintre cele mai sensibile dimensiuni ale existenței umane, noi, reprezentanții cultelor religioase din județul Bihor, simțim datoria de a ne exprima viziunea, nu pentru a o impune și nici pentru a condamna persoane, ci din responsabilitatea de a mărturisi, cu respect și iubire, adevărul despre om, așa cum Dumnezeu l-a descoperit lumii prin Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos.

Întâi de toate, afirmăm fără echivoc că fiecare om are o demnitate care nu poate fi negociată și nici pierdută. Valoarea persoanei nu izvorăște din orientările, opțiunile, reușitele sau eșecurile sale, ci din faptul că este creată după Chipul lui Dumnezeu. Omul este valoros datorită felului în care ne-a creat Dumnezeu. De aceea, orice om merită respect, compasiune și apropiere sinceră. Nimeni nu are dreptul să urască, să disprețuiască ori să transforme un semen într-un adversar. Chiar dacă o facem fără să ne dăm seama, cine suntem noi să judecăm inima omului?! Judecata aparține lui Dumnezeu, Singurul Care cunoaște adâncul de taină al persoanei și lucrează, discret, în fiecare suflet.

Tocmai pentru că prețuim omul, refuzăm să îl reducem la una dintre dimensiunile existenței sale, fie ea și una atât de intimă precum sexualitatea. Omul nu este ceea ce simte într-o anumită clipă și nici suma dorințelor sale trecătoare. El este mai adânc decât propriile impulsuri și mai înalt decât propriile instincte. Una dintre marile confuzii ale timpului nostru constă în transformarea dorinței în identitate și a preferinței în definiție a persoanei. Credința creștină privește însă omul dintr-o perspectivă incomparabil mai înaltă: ca ființă creată după Chipul lui Dumnezeu și chemată la comuniune cu El. Există în om o sete de infinit pe care nimic din ordinea biologicului sau a plăcerii nu o poate satisface.

Omul poate pierde multe în viață fără să se piardă pe sine. Se pierde însă pe sine atunci când își pierde sensul existenței. Tocmai această dramă o exprimă tradiția creștină prin cuvântul grecesc „(h)amartia”, tradus prin „păcat”: „a rata ținta”. Păcatul nu este doar încălcarea unei porunci, ci risipirea propriei chemări și căutarea împlinirii acolo unde ea nu poate fi găsită. El nu îi răpește omului demnitatea, dar îl îndepărtează de adevărul despre sine. Libertatea autentică nu înseamnă să facem tot ceea ce putem, ci să devenim tot ceea ce Dumnezeu ne-a chemat să fim.

În această lumină, învățătura creștină a afirmat întotdeauna că practicarea relațiilor homosexuale este incompatibilă cu rânduiala creației, asemenea oricărei alte folosiri a sexualității în afara comuniunii dintre un bărbat și o femeie uniți prin Sfânta Cununie. Această învățătură nu izvorăște din ostilitate față de oameni, ci din convingerea că Dumnezeu, Creatorul firii omenești, cunoaște mai bine decât oricine sensul existenței noastre. În același duh, credem că familia întemeiată pe iubirea dintre tată și mamă rămâne spațiul firesc în care copilul descoperă complementaritatea dintre masculin și feminin, dintre fermitate și tandrețe, dintre autoritate și ocrotire. Nu afirmăm aceasta pentru a răni pe cei care, din motive independente de voința lor, au crescut în absența unuia dintre părinți, ci pentru a reafirma un ideal antropologic pe care experiența umanității l-a confirmat de-a lungul veacurilor.

În realitate, miza acestei dezbateri nu privește exclusiv viața intimă a unor persoane. Dacă aceasta ar fi întreaga problemă, discuția s-ar reduce la întrebarea: „**Este voie sau nu este voie?**” Însă perspectiva creștină merge mult mai adânc. Întrebarea esențială este alta: „**Ce este omul?**” Există o natură umană pe care suntem chemați să o descoperim și să o împlinim? Sau fiecare își poate redefini, după propria voință, identitatea și sensul existenței? Aici se află adevărata miză. Nu apărăm o interdicție, ci o viziune, revelată, despre om. Nu apărăm o regulă, un canon sau vreo poruncă, ci adevărul despre ființa umană. De aceea, Biserica nu privește sexualitatea ca pe o simplă preferință personală sau ca pe un bun de consum, ci ca pe expresia unei comuniuni profunde dintre bărbat și femeie, binecuvântată de Dumnezeu și deschisă vieții. Libertatea autentică nu înseamnă reinventarea firii, ci împlinirea ei. În cele din urmă, întrebarea decisivă nu este dacă Dumnezeu aprobă sau nu un anumit comportament, ci dacă omul poate deveni cu adevărat el însuși împotriva adevărului despre propria sa ființă.

Această convingere nu transformă însă Biserica într-un tribunal. Dimpotrivă, ne obligă la smerenie. Recunoaștem că, nu de puține ori, nu am știut să întâmpinăm asemenea răni cu delicatețea Evangheliei. Au existat momente în care rigorile sterile au primat îmbrățișării părintești, iar răspunsurile tăioase au venit mai repede decât ascultarea binevoitoare. Pentru aceasta se cuvine să ne cercetăm și noi, slujitorii, pe noi înșine. Biserica nu este însă proprietatea slujitorilor ei, ci Trupul lui Hristos. Ea rămâne casa cu ușile deschise. Un „Acasă” pentru fiecare suflet. Dumnezeu nu are pe nimeni de pierdut. El „*voiește ca tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină*” (I Timotei 2, 4). Adevărul nu este o idee, ci o Persoană: Domnul nostru Iisus Hristos. El nu este un stăpân care pedepsește cu satisfacție, ci Părintele Care așteaptă neobosit întoarcerea fiului risipitor. Oricât de departe ar rătăci omul, el rămâne fiu, iar Dumnezeu rămâne Tată, cu brațele deschise și purtând pentru veșnicie sărutul trădării și semnul piroanelor iubirii.

De aceea, îi îndemnăm pe toți credincioșii să răspundă provocărilor vremii fără ură, fără violență verbală, fără ironii și fără dispreț. Lumea are nevoie mai mult ca oricând de rugăciunea noastră, iar noi nu o mai facem cum se cuvine. Se vede. Se simte. Creștinul este chemat să mărturisească adevărul cu blândete, fiindcă adevărul fără iubire devine cruzime, iar iubirea fără adevăr se transformă într-o simplă aprobare a rătăcirii. În același timp, îi îndemnăm pe părinți să manifeste discernământ în ceea ce privește expunerea copiilor la manifestări publice care pot crea confuzie asupra unor realități fundamentale ale persoanei și familiei. Copiii au nevoie să crească într-o cultură a vieții, a adevărului și a familiei, în acel „*calm al valorilor*” despre care vorbea atât de inspirat Virgil Nemoianu – un fel de a fi care nu cade nici în isterie, nici în ostentație, ci privește cu demnitate spre înălțimea cutremurătoare a chemării omului: asemănarea cu Însuși Creatorul Său, cu Dumnezeu.

Într-un răstimp în care suntem tot mai ușor de împărțit în tabere și ne privim tot mai greu ca frați, credem că adevărata provocare nu este să câștigăm o dispută, ci să nu pierdem omul. Să nu ne pierdem. Nu vom înceta să mărturisim adevărul, dar nici să iubim pe cel care gândește altfel decât noi, fiindcă aceasta este însăși calea pe care ne-a arătat-o Hristos. Numai adevărul rostit cu iubire și iubirea luminată de adevăr pot vindeca inimile și reclădi o societate în care demnitatea fiecărei persoane să fie cu adevărat respectată. Socotim că civilizațiile nu se prăbușesc atunci când pierd dezbateri, ci atunci când pierd adevărul despre om.

Ne rugăm ca Dumnezeu să reverse iubirea Sa milostivă peste fiecare om și să tămăduiască rănilor pe care numai El le cunoaște și pe care noi, adesea, nici nu le bănuim; să întărească și să facă să înflorească dragostea dintre soți, să dăruiască mamelor înțelepciunea unei tandreți care zidește, taților fermitatea care călăuzește și responsabilitatea care inspiră, iar slujitorilor Bisericii smerenia de a nu se așeza în locul lui Dumnezeu, harul de a mărturisi adevărul cu iubire și de a sluji fiecărui om cu milă și nădejde. Și, mai presus de toate, ne rugăm ca niciun om să nu uite că, oricât de departe ar rătăci, rămâne fiu înaintea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu rămâne Tată, așteptând cu brațele deschise întoarcerea fiecăruia dintre noi.

Ne rugăm, de asemenea, ca Dumnezeu să-i ocrotească, să-i călăuzească și să-i binecuvânteze pe toți cei care slujesc binele comunității în instituțiile educaționale din Oradea, dăruindu-le înțelepciune, răbdare și responsabilitate în formarea copiilor și a tinerilor; pe cei care lucrează în instituțiile publice, întărindu-i să slujească dreptatea, ordinea, siguranța și binele comun; precum și pe ostenitorii din mediul privat, pentru ca munca lor să fie roditoare și întemeiată pe cinste, respect și responsabilitate. Ne rugăm pentru biserici, culte și comunități religioase, pentru organizațiile neguvernamentale, instituțiile de presă și pentru toate celelalte organizații care contribuie la viața orașului, cerând ca Dumnezeu să le călăuzească lucrarea și să facă din Oradea o comunitate a păcii, a adevărului, a solidarității și a respectului față de fiecare persoană.

P S Sofronie - Episcopul Ortodox Român al Oradiei

P S László Böcskei - Episcop Romano-Catolic de Oradea

P S Virgil Bercea - Episcop Greco-Catolic de Oradea

P S Bogdán Szabolcs János - Episcop Eparhia Reformată de pe lângă Piatra Craiului

Pastor Ioan Moldovan - Președinte Comunitatea Pentecostală de Oradea

Pastor Mihai Micula - Președinte Comunitatea Baptistă de Oradea

